

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΤΕΡΙΚΟΥ

ΕΤΗΣΙΑ ΔΡ. 6.00

ΕΞΑΜΗΝΟΣ » 3.50

ΤΡΙΜΗΝΟΣ » 2.00

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΤΕΡΙΚΟΥ

ΕΤΗΣΙΑ ΦΡ. 8.00

ΕΞΑΜΗΝΟΣ » 4.00

ΤΡΙΜΗΝΟΣ » 2.50

ΔΕΚΑΗΜΕΡΟΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΚΑΙ ΔΙΔΑΚΤΕΡΙΚΟΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΥΠΟ ΤΟΥ

ΒΙΒΛΙΟΠΛ. Δ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ

ΣΤΑΣΙΟΥ 56

ΤΙΜΗ ΕΚΠΣΤΟΥ ΦΥΛΑΟΥ

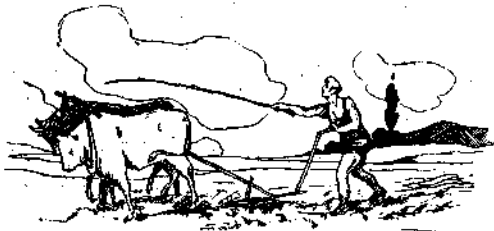
ΛΕΠΤΑ 10.

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' — ΕΤΟΣ Β' — ΑΘΗΝΑΙ Ι ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1913

ΑΡΙΘ. 34

ΓΙΑΤΙ Η ΘΑΛΑΣΣΑ ΕΙΝΑΙ ΑΔΜΥΡΗ

Ἀγαπημένα μου παιδιά, δὲν ἔχω καμμία ἀμφιβολία ὅτι ἀγαπάτε τὴν Κυρούλα σας, ἀλλὰ στὴν ἐποχὴ πού ζήτε χρειάζεται γιὰ τὴν Κυρούλα καὶ περισσότερο ἀπὸ τὴν ἀγάπη καὶ τὸν σεβασμὸν ἡ χρειάζεται ἀληθινὴ λατρεία. Διὰ τί; αὐτὸ θὰ σᾶς τὸ ἐξηγήσω ἀργότερα μὲ περισσότερα λόγια. Τώρα ἀρκεῖ νὰ σᾶς εἶπω πῶς ὁ νικητὴς σήμερον πού διώχνει τὸν Τούρκον πίσω στὴ Κόκκινη-Μηλιὰ, πού πλέον δὲν θὰ ξαναγυρίσῃ, εἶναι πραγματικὰ ἡ καλὴ μας ἡ Κυρούλα. Χρόνια καὶ χρόνια τώρα σᾶς ἐβιθόριζε στ' αὐτάνια σας — θὰ ξεμαρμαρωθῇ ὁ Βασιληᾶς μας ὁ Κωνσταντῖνος καὶ θὰ μῆνῃ μὲ τὸ στρατό του στὴν Πόλι... Καὶ νά, τὸ ὄνειρο τῆς Κυρούλας πού γίνεται τώρα μὲ τὰ σωτῆρά! Μὲ τοῦτο θέλω νὰ σᾶς εἶπω ὅτι χρειάζεται νὰ κοιτᾶτε μὲ προσοχὴν καὶ μετὰ τῆς λόγον καὶ πρὸ πάντων τὰ παραμύθια τῆς. Τὰ παραμύθια πού σᾶς γράφω εἶναι ἀπὸ τὸ στόμα τῆς Κυρούλας.

Καὶ ἐκεῖ ὅπου ἀργαῖνε, τὸ ἴνι του ἐξέχασε ἓνα δόλοκληρο θησαυρὸ ἀπὸ καθαρὸ χροσάφι.

βλέπετε ὀλοφάνερα ὅτι ἐφραγ σήμερα. Ὅταν μὲ τὸ καλὸ θὰ μεγαλώσετε καὶ θὰ μῆνῃτε σὲ ἀνώτερες σφαῖρες τῆς παιδείας — στὴν ἠθικὴν μάθησιν — στὴν αὐστηρὴν φιλοσοφίαν, θὰ ἰδῆτε ὅτι τὰ παραμύθια τῆς Κυρούλας κρύβουν μέσα τους κάθε σοφία καὶ τὴν κάμνον καλλιὰ καὶ ἑσάστην σὰν τὸ κρυστάλλινο νεράκι. Οἱ πρόγονοί μας ἔγιναν μεγάλοι μὲ τὰ παραμύθια τῆς Κυρούλας — τοῦτο εἶναι ἀλήθεια πού τὴν λέγουν ὅλοι οἱ σοφοὶ τῆς γῆς. Τὸ ἴδιο θὰ γίνῃ καὶ μὲ μᾶς. Ἐδῶ εἶναι ἀνάγκη νὰ σᾶς ἴπῳ πῶς τὰ παραμύθια τῆς Κυρούλας τῆς σημερινῆς εἶναι ἀπαράλλακτα μὲ τὰ παραμύθια τῆς Κυρούλας πού ἔζησε ἐδῶ καὶ πολλὰς-πολλὰς χιλιάδες χρόνια. Πολλὰ μὲσα σ' αὐτὰ τὰ χρόνια ἄλλαξαν στὴν πατρίδα μας καθὼς θάμαθιτε, ἀλλὰ ἡ Κυρούλα ἔμεινε ἡ ἴδια. Ἡ Κυρούλα μας εἶναι ἴδια μὲ τὴν Κυρούλα τοῦ Σωκράτη καὶ τοῦ Ἀριστοτέλη.

Κοντὰ σ' αὐτὰ χρειάζεται καὶ κατὶ ἄλλο — ἡ Κυρούλα δὲν ξεύρει νὰ γράφῃ, καὶ πολλὰ τῆς παραμύθια λησμονοῦνται. Αὐτὸ ὅμως δὲν τὴν ἐμποδίζει νὰ μὲνῃ πάντα ἡ ἴδια. Ναι! ἡ ἴδια, ἀλλὰ στὰ παραμύθια τῆς κατὶ προσθέτει καὶ κατὶ ἀφαιρεῖ. Ἐμῆς τώρα θέλομε τὰ παραμύθια τῆς Κυρούλας τῆς ἐποχῆς μας νὰ μείνουν ἐπάνω στὸ χαρτί

ἀπαράλλακτα ὅπως τὰ λέγει. Πότε θ' ἀλλάξουν; Ἡ κυλούτερα πότε θὰ τ' ἀλλάξετε; Ὅταν μεγαλώσετε. Τότε θὰ ἴσθε εἰς θέσιν νὰ ξετραβήξετε μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν ἕνα-ἕνα τὰ διαμάντια πού κρύβονται μέσα. Καὶ κρύβονται τώρα πολλὰ, πού χρειάζονται γενναὶ γενεῶν νὰ τὰ ξεχωρίσουν. Τόσο σοφὴ εἶναι ἡ Κυρούλα καὶ τόσο ξύρει νὰ κρύβῃ τοὺς θησαυροὺς τοῦς ἀνεκτίμητους γιὰ τὰ ἀγαπημένα τῆς ἐγγονάκια — τὰ φύλλα τῆς καρδιάς τῆς — ὅπως τὸ λέγει.

Ἐκαμε μερικὲς βόλτες στὸ χωράφι, ἐγύθισε πάλι, εἶδε τὸν θησαυρὸν, ἔκαμε νὰ σκούψῃ. ἀλλ' ὄχι... εἶπε.

Λοιπὸν; διὰ νὰ μὴ σᾶς πολυλογῶ, μαθεῖτε το μὴ γιὰ πάντα ὅτι ὅλα σας πρέπει νὰ προσέχετε εἰς τὰ παραμύθια τῆς Κυρούλας, νὰ τὰ ἀγαπάτε, νὰ τὰ μαγθάνετε καὶ νὰ τὰ μαθεύετε σὰν μαργαριτάρια. Καὶ τώρα ἀρχίζομε τὸ παραμύθι μας.

ΓΙΑΤΙ Η ΘΑΛΑΣΣΑ ΕΙΝΑΙ ΑΔΜΥΡΗ

Μία φορὰ κ' ἓνα καιρὸ ἦταν δύο ἀδελφία. Ὁ ἓνας ἦτο πλοῦσιος καὶ ὁ ἄλλος πούλῳ πτωχός. Ὁ πρῶτος, χῶμα ἔπιανε καὶ μάλαμα γινότανε, καὶ ὁ ἄλλος μάλαμα ἔπιανε καὶ χῶμα γινότανε. Ὁ πλοῦσιος ἀδελφός πολλές φορές τοῦ

Καὶ κατὰ τὴν χαραυγὴν ὁ πλοῦσιος ἐξάπλωσε τῆς λῆρας στὸ γαφροὶ πού θὰ περνοῦσε ὁ ἀδελφός του.

ἔδινε χρήματα νὰ κάμῃ κατὶ τι, νὰ κερδίσῃ ἀλλὰ πάντα ἔβγαίνε διπλὰ καὶ τριδιπλὰ ζημιωμένος, ὅπου στὸ τέλος δὲν ἤθελε νὰ δευθῇ καμμιὰ βοήθεια ἀπὸ τὸν ἀδελφὸ του. Ἡ Μοῖρα μου ἡ ἀσπλαγχνὴ, εἶλεγε, μὲ κατατρέχει. Τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ τῆς ἀλλάξῃ τὴν γνώμην. Ἄς εἶν' καλὰ τὸ ἴνατι τῆς. Ἔτσι ὁ καυμένος περιωρίσθη στὴν δυστυχίαν του χωρὶς

να κάνει καμιά δουλειά και άφηγαν χρόνο με χρόνο όλο στο χειρότερο. Ο αδελφός του πάντα εφρόντιζε να του κάνει και, αλλά δεν ήμπορούσε να του κάνει τίποτε, αφού χρήματα δεν εδέχτο και δεν ήθελε να δοκιμάσει πάλιν την τύχη του.

Μία ημέρα είπε της γυναίκας του ο πλούσιος να του ετοιμάσει λίγο φαγητό να πάει στον αδελφό του που ώργωνε στο χωράφι του.

Με πολλήν δυστροπία του ετοίμασε το φαγητό η γυναίκα του πλούσιου και σε λίγο έπηγε στο χωράφι του αδελφού του.

— Κάθισε, αδελφέ μου, του είπε, να φάγης και να ξεκουρασθής και εγώ στο μεταξύ ώργωνω με το ζευγάρι σου. Έτσι και έγινε. Εκεί που ώργωνε ο πλούσιος, το ύψι εξέθαψε ένα όλόκληρον θησαυρόν — από χρυσάφι καθαρό!

— Τρέξε, αδελφέ μου, λέγει με αληθινή χαρά ο πλούσιος: επί τέλους η Τύχη σε λυπήθηκε, κτύπηξ' εδω; Πάει πλέον η δυστυχία. Πόσο θα χαρή η γυναίκα σου η δυστυχισμένη και τ' αγαπημένα μου τανήφια!

Ο πτωχός έτελείωσε το φαγητόν του, είδε το θησαυρό, εσκέφθη λιγάκι, έκαμε μισή βόλτες στο χωράφι σιτιστικός, και ξαναγύρισε και είδε καλά-καλά το θησαυρόν. Κάποτε έκαμε πώς θη σούψη να τον πάρη, αλλά επί τέλους λυπημένος περισσότερο από κάθε άλλην φοράν είπε:

— Όχι δεν είναι δική μου Τύχη! Τόσα χρόνια κολιερώνω αυτό το χωράφι. Τόσον έρωτα έχω χύσει. Και τώρα ώργωνω από το πρωί και με όλα ταύτα δεν τον εύρηκα. Όχι δεν είναι η Τύχη μου. Η Τύχη μου κοιμάται. Η Τύχη μου ποτέ δεν με έθυμήθηκε. Είναι δική σου Τύχη και δικός σου ο θησαυρός!

— Μα τ' είν' αυτά που λέγεις, αδελφέ μου; Είσαι στα καλά σου; Εγώ είμαι πλούσιος, άλλ' εκτός τούτου δεν ήμπορώ να πάρω τον θησαυρόν που εύρέθη στο χωράφι σου. Δικό σου το χωράφι, δικός σου και ο θησαυρός. Ποτέ μου δεν θά το κάμω να τον πάρω, γιατί δεν θα ήμουν παρ' ένας κλέπτης και κλέπτης του αδελφού μου.

— Τον πάρης δεν τον πάρης, είπεν ο πτωχός, μου είναι αδιάφορο. Εγώ φεύγω άμέσως να πάω να βρω την Τύχη μου, όπου κι αν είναι και θα την κάψω με ξερ' ξύλα, αν δεν θελήσει ν' αλλάξει γνώμη.

— Κύριε ελέησον! είπεν ο δυστυχής πλούσιος, που έβλεπε τον αδελφό του να λέγει τέτοιες παραξενιές, και εσταυροκοπήθη πολλές φορές. Είπε ύστερα πολλά στον αδελφό του, αλλά του κάκου. Ο αδελφός του έπηρε το ζευγάρι του και γύρισε στο σπίτι. Ο πλούσιος έπηρε το θησαυρό και έγύρισε και αυτός στο σπίτι του και κατόπιν εκύτταξε με κάθε τρόπον να μην αφήση τον αδελφόν του να φύγη.

— Το πρωί — με λίγα λόγια — είπεν ο πτωχός: φεύγω.

Έκ του Βαλκανικού Πολέμου. Μία έφοδος Έλληνικού Πεζικού κατά του αγρού των Ισταντινών Τουρκικού Φρουρίου Μπιζανίου. — (Φωτογραφία Ρωμίδου Τσάιτ).

Γυναίκα, αν δεν εύρω την Τύχη μου δεν θα γυρίσω. Όπως ήμπορέσης οίονομήσου. Λεπτά από τον αδελφό μου δεν θα πάρης...

— Φαντάζεσθε, μικροί μου, την απελπισίαν και τα κλάματα όλων.

Έκείνος μέσα σ' αυτά όλα που έκαναν και του πλέον σκληρόκαρδου να ραγισθή η καρδιά έμεινε — τολάχιστον στο φανερόν — αδιάφορος, ασυγγλήτος, κρύος, ψυχρός σαν να ήτο από πέτρα.

Το βράδυ, όλη νύκτα ο πλούσιος δεν έκοιμήθη. Έστριφογύριζε στο κρεβάτι του κι έθαζάνιζε το μυαλό του με τι τρόπο να κάνει τον αδελφόν του να μη ταξειδέψη.

Από τα πολλά ο πλούσιος εαλέφθη να πάρη τον θησαυρόν και να ξεπλώση τις λίρες στο γεφύρι που θα περνούσε ο αδελφός του.

— Θα κρυφώ, είπε, κάπου για να μη περάση κανένας άλλος. Άρα θα περάσω ο αδελφός μου θα πη πως του έστειλε τις λίρες η Τύχη του και έτσι θα σωθή.

Χωρίς λοιπόν να κοιμηθή καθόλου, έπηγε και εξαπλώσε τις λίρες στο γεφύρι.

Το πρωί με την χειραγούλα ο απηλπισμένος αδελφός, απεχαίρετις την βουτημένη στα κλάμματα οίκογένειάν του και ανεχώρησε. Όταν έφθασε στο γεφύρι είπε:

— Τόσες φορές έπέρασα με ανοικτά τα μάτια το γεφύρι αυτό και δεν μου βγήκε σε καλό μου το ταξίδι, δεν περνάω και με κλειστά να ιδω τι θα γίνει; Έτσι, ο καλός σου, έπέρασε το γεφύρι με κλειστά τα μάτια!

— Είναι για να χαθώ! είπε με απελπισίαν ο πλούσιος, και αφού έμάζεψε τις λίρες, έγύρισε καταστενοχωρημένος στο σπίτι του.

— Άς παρακολουθήσωμεν τώρα τον πτωχόν.

Ο πτωχός λοιπόν ετράβηξε τον δρόμον του. Πάει-πάει, όλα ίσια, μακριά πολύ μακριά. Ύστερα από πολλές-πολλές ημέρες απήντησε στον δρόμον του ένα γέρο.

— Όρα καλή, γέρο!

— Καλώς το παιδί μου. Που πήγαίνεις με το καλό κατά δώ;

Ο πτωχός διηγήθηκε την ιστορία του και ήρώτησε την γέρο, αν ξέρει που ήμπορεί να βρη την τύχη του.

— Δεν ξέρω, παιδάκι μου, του είπε ο γέρος. Παραπροστά θα βρης τον αδελφό μου που είναι παιδί γερωνότερος από μένα. Πεθάνω αυτός να ξέρω κάτι να σου πη. Πάντα δύσκολο πράγμα. Μια όμως, που το άπεράσεις, πήγαίνε στο καλό και στην εύχη του Χριστού και της Παναγίας.

(Έπεται το τέλος)

— Ποιός είναι καλύτερος εις την τάειν σας. — Ο Διδάσκαλος.

Ιωάν. Σ. Βασιλείου.

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΠΑΡΤΙΑΤΙΣ

Ο ΑΝΗΛΗΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Ο Γάλλος μετ' όλίγον θα ίδη καλά, ότι έπλανήθη εις την διεύθυνσιν' οι κρῆτοι των τηλεβόλων και ο κώδων αυτός θα τον ώδηγήσουν προς τα έδω. Αυτοί είναι όλίγοι και συ θα δανηθής χωρίς κόπον να συλλάβης την νεάν εις την οποίαν τόσους αγώνας έκαμες...

Άλλα βέβαια, εγώ ένας άρνησθησικός δεν ήμπορώ να συμβουλεύσω τον ευγενίστατον Γιουσούφ, τον έποιον οι Έλληνες έβάπτισαν εις χασάπην γυναικοπαίδων!

Ο Γιουσούφ ρίπτει προς τον Καψάλη έν φλογερόν βλέμμα, σφίγγει τους γρόνθους και χωρίς ν' απαντήση εις την ειρωνίαν του κατασκόπου, διάταξε τους στρατιώτας του:

— Έμπρός, παιδιά του περφέτου! Έκτοπίσατε άμέσως από τας τρώγλας των αυτών τους γκισουρίδες!...

Εις πέντε σειράς παρατεταγμένοι, πρό του ισχυροτέρου και τελευταίου οδοφράγματος της μεγάλης οδού του χωριού οι Τούρκοι στρατιώται συνηθροίσθησαν, με το πιστόλι εις την δεξιάν και το γιαταγανι εις την άριστεράν, και άπετέλεσαν σώμα έφόδου εξ εζήκοντα ανδρών. Έμπροσθεν αυτών, πλαγιασμένοι κατά γης, έτοιμοι να τούς ανοίξωσι διάζον, πενήκοντα ακροβολισται σκοπέυοι κατα του οδοφράγματος και τριάκοντα άλλοι από τα πλευρά σημαδεύουσι τα παράθυρα των οικιών.

Μία διαταγή αντίχησεν, έπαναληθείσα τρείς φορές εις χρονικόν διάστημα δέκα δευτερολέπτων. Οι ακροβολισται εκάλυψαν το οδοφράγμα με γαλαζαν σφαιρών. Ταυτοχρόνως δε μια νέα διαταγή άντηχεί, ακολουθουμένη από τους ήγους δύο τυμπάνων και οι Τούρκοι στρατιώται, με τας επικλήσεις «Αλλάχ!... Αλλάχ!... Αλλάχ!...» εφόρμων άναρτήτοι προς τα εμπρός, ώρυσμένοι, μεθυσμένοι έν της μανίας και πλήρεις κωνοστού.

Καίτοι το σφοδρόν πυρ των άμυνομένων Έλλήνων, έθέριζε τα σώματα των Τούρκων, οι τελευταίοι ουτοι γνωρίζοντες ότι ήσαν πολύ περισσότεροι των Έλλήνων και βλέποντες τους φονυμένους συστρατιώτας των, έμεινόντο κυριολεκτικώς και άνερρηχώντο μεθ' όρμης επί του οδοφράγματος και έρρίπτοντο κατά των Έλλήνων συσσωματωμένων έπισθεν του οχυρώματος τούτου.

Άγων άγριος, σώμα προς σώμα, συνάπτεται. Τα γιαταγάνια και αι λόγχοι διασταυρούνται, διαχωρίζονται κρανία, τρυπάνται στήθη, κόπτονται χείρες και πόδες... Περιεζωσμένοι, προσβαλλόμενοι έκαστος υπό τριών ή τεσσάρων έχθρών, οι Έλληνες καταβάλλονται ο εις κατόπιν του άλλου, άνδρες και γυναίκες μαχόμενοι μετ' της αυτης άσθβίας. Άγκωνα προς άγκωνα, έστηρηγμένοι: ο εις πλησίον του άλλου δώδεκα χωρικοί μάχεται ακόμη, πληγώνοντες, παραμορφώντες, φονεύοντες πάντα έναντίον των επιτιθέμενων. Άλλά μια ομοθρονία 50 Τούρκων στρατιωτών ριθεύειά έναντίον των από 10 βημάτων τους φονεύει σχεδόν όλους, πλην μιας γραιίας, ήτις καταπληγωμένη εις το πρόσωπον, με την λευκήν κόμην κυματίζουσαν εις τον άνεμον, κρατεί και περιστρέφει εις τας χείρας της, τας έπισκλη-

ρουμενας από την εργασία, ένα κλαδευτήρι καταματομένον από τα κτυπήματα, τα όποια έδωκε. Με το κλαδευτήρι αυτό έδωκε δύο ακόμη κτυπήματα και άπέκοψε δύο κεφαλές μουσουλμάνων, άλλα μετ' όλίγον και η κεφαλή της γραιίας, άποκεχωρισμένη του σώματος φαίνεται ύψουμένη εις την αίχμην ενός ακινάκη.

— Άλλαχ Κερίμ!... Ο Θεός είναι μεγάλος! ως κραυγή θριάμβου άντηχεί.

Ο Γιουσούφ, ο όποιος βλέπει μετ' μειδιάματος άγρίας ευχαριστήσεως την σκηνήν ταύτην της αίματοχυσίας και βλέπει τους άνδρας του καταγινομένους να στήσωσιν εις πυραμίδας κανονικας τας κεφαλές των φονευθέντων Έλλήνων, ύψώνει τους οφθαλμούς' το βλέμμα του άντικρύζει το μόνον οικόδομημα, επερ έμεινεν όρθιον εις το καταστραφέν χωριόν και διατάσσει ραμινδώς.

— Δεν είπα να κρημνισθή αυτή η καμπάνα; — Και συγχρόνως πτερνίζει την ίππον του ανά μέσου των έρειπίων, ακολουθούμενος υπό του Καψάλη και τριάκοντα άλλων στρατιωτών, και διεύθυνεται προς την κομψήν βυζαντινού ρυθμού εκκλησίαν.

Μόλις ο Γιουσούφ έφθασεν εις είκοσιν βημάτων άπόστασιν, αι θύραι του γαού ανοίγονται, και επί του κατωφλιου άνασφαιίνεται ο ίερεύς, ένδεδυμένος τα έσρα του άμφια με την μακρην και λευκήν γενειάδα, μεγαλοπρεπής το παράστημα και με την ώραιαν του σεβασμίαν κεφαλήν καταυγαζομένην εκ της λάμψεως των κηρίων του Ναού.

Δια γαληνιαίας φωνής, άποτεινόμενος προς τον Τούρκον άρχηγόν λέγει:

— Στρατηγέ Μουσουλμάνε, τί έρχεσαι να κάμης ένοπλος εις το αυλον αυτό;...

Όλίγον άποτόμως ο Γιουσούφ ψελλίζει:

— Γέρον, που βλέπεις έδω αυλόν:

— Ός τί λοιπόν φαίνεται εις τους οφθαλμούς σου ο οίκος του Ύψιστου; του άπαντα ο ίερεύς.

Ο Γιουσούφ γελά. — Ένα σπίτι καθώς τα άλλα, τα όποια βλέπεις τι έκαμα! Και δια χειρονομίας άγροίκου, δεικνύει το εις ερείπια μεταβεβλημένον χωριόν.

— Τι θα μου κάμει η Κύριός σου, ... Δεν είναι ο ίδιος και ο ίδιος μου; Ο Μωάμεθ ο προφήτης του μης διατάσσει να κτυπώμεν έκείνους, οίτινες δεν τον λατρεύουν.

Ο ίερεύς προσπαθεί ακόμη να σώση εκ του θανάτου τας χωρικός οίκογενείας, αι όποιαι είχαν κατασφύγει έντός του γαού.

— Έρχομαι προς σε άοπλος, άρχηγέ: έχυσεσ άρκετών αίμα σήμερα, ώστε να ευχαριστήσης τον Μωάμεθ...

Βλέπεις, υποβιβάζω την προβεβηκυϊαν ήλικίαν μου εμπροσθεν της νεότητός σου, ώστε να σε παρακαλέσω ταπεινώς και να σου ζητήσω την ζωήν δια τους δυστυχεις οίτινες εύρίσκονται εις τον γαόν αυτόν... Έσο γενναίοψυχος και επάκουσον της παρακλήσεώς μου...

Ο Γιουσούφ δεν δύναται να συγκρατήση την άγροίκον εύθυμίαν του και του άποκρίνεται:

(Έπεται συνέχεια).

Ο τον ληστήν! Και χαμηλάσας την καρβίναν του έσκόπευσεν τον τούρκον άξιωματικόν εις το μέσον του στήθους.

E. MOUTON

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ

ΤΟΥ ΠΛΟΙΑΡΧΟΥ ΜΑΡΙΟΥ ΚΟΥΓΚΟΥΡΤΑΝ

— Καί ήμείς οι άλλοι, πλοίαρχε; και το πλοϊόν; Ποίος θα μ'ας έσωζε, εάν σεις δεν είσθε εδώ;

— Έχετε δικαίον' έχω ένα πλοϊόν υπό την κυβέρνησίν μου, με γενναίους ναύτας' μαζί τους είμπορώ να κατορθώσω μεγάλα πράγματα' ελπίζω έντός ολίγου να έχω την βάρκαν μου και τον δεύτερον μου' αλλοίμονον δέ αν λείπη και μία τρίχα από αυτούς.

Έσήμενεν ήδη ή τετάρτη ώρα' και έπειδή κατά την εκτίμησίν μου ήρκα μία ώρα διά να συνονορθωσιν οι άνθρωποι μου μετά των λιμενικών όργων, επί τή υποθέσει, ότι οι άγγλοι ήσαν οι κύριοι της Μασσαλίας, ήρχισα να άνησυχώ διά την άρροπορίαν και έφ' όσον ο χρόνος παρήρηχτο μου έφαινετο, ότι κάποιον κίνδυνον τρουερών διέτρεχον.

Έπέρασα τας πλέον σκληράς ώρας της ζωής μου με την ιδεάν ότι οι ναύται μου έπαιζαν την ζωήν των. Και να συλλογίζωμαι, ότι εγώ τούς έστειλα εις το στόμα του λύκου!

Μία ώρα έπερασεν άκόμη χωρίς να φανή τίποτε. Η άνησυχία μου δεν είχε πλέον όρια. Έλαβον άλληλοδιαδόχως και άπέριψα εκατό άποφάσεις, ότε αίφνης βλέπω ένα πλοϊάριον να περνά από κάτω από τά φρούρια και με άπλωμένο πανί να διευθύνεται προς τά έξω.

Δέν είμπορώ να σάς παραστήσω πόσην χαράν ήσθάνθηκα' έπιδούσα με το κιάλι εις το χέρι και προσεπάθουν να διακρίνω την βάρκα μου. Άλλά δυστυχώς, όσον έπλησίαζε, τόσο έβλεπα ότι δεν ήτο ή βάρκα μου.

— Λοιπόν, την εκράτησαν! ερώναξα.

Και με το κιάλι μου προσεπάθουν άκόμη να διακρίνω, τί βάρκα ήτο εκείνη ή όποια ήρχετο προς το πλοϊόν μας. Έφ' όσον έπλησίαζε, έδιακρίναμεν ότι το πλήρωμά της ήτο πολυάριθμον, ένδεδυμένον με στολόδες διαφόρων χρωμάτων έν των όπίων έπλεόναζε το κόκκινον χρώμα. Έφερε μίαν μεγάλην σημαίαν προς το όπισθεν μέρος, το όποιον έσήμαινεν, ότι μέσα εις αυτήν εύρίσκατο άνώτερος άξιωματικός. Τα χρώματα δέ της σημαίας ήσαν κυανόν, λευκόν και κόκκινον.

Το σκόφος όλον έν προχώρει και μετά τινας στιγμάς μ'ας έπλησίασε, Έκύτταξ με το βλέμμα το πλήρωμα μου. Είμεθα άκριβώς είκοσι. Έστρεψα άμέσως τά στόμα των κανονίων προς την θάλασσαν, έτοίμασα τας θραυαλίδας και άφού διέταξα να καταβάσουν την σκάλαν έστάθηκα εις το επάνω μέρος αύτης, έχων περι έμέ τέσσαρας ναύτας ώπλισμένους.

Όταν ή λέμβος προσήγγισε το πλοϊόν μας, έκυφα και ήρώτησα

— Τίνος έθνους είσθε;

— Γάλλοι!

— Γάλλοι! Α! Παναγία μου, ή λέμβος μου έσώθη!

Άνέλθητε, κύριε Διοικητά!

Και άμέσως διατάσσω τούς ναύτας μου.

Φέρτε, άρμ!

Παρουσιάστε, άρμ!

Ο Διοικητής ανέλθε' και μετ' αύτου ήτοιμάζετο να ά-

νέλθη και το πλήρωμά του' άλλ' εγώ διά πάν ένδεχόμενον διέταξα τούς ναύτας μου να ανεβάσουν την σκάλαν.

— Ποιος είσθε και τί έρχεσθε να κάμετε εις το πλοϊόν μου; ήρώτησα τον Διοικητήν.

Σας βεβαίω, ότι εις την ζωήν μου, αγαπητέ μου φίλε, είχα ίδει πολλά παράδοξα και γελοία, αλλά ποτέ δεν είχα άπαντήσει ένα τόσο γελοϊόν άνθρωπον σαν αυτόν.

Ήτο ένα έκτρωμα' ύψηλός όπως ή μπότα μου, ισχνός σαν τσίφος, κόκκινος σαν πετεινός, με στραβά ποδάρια και με μαλλιά άκτένιστα και μακρὰ όπου του έσκέπαζαν τά μάτια και τ' αυτιά. Ήτο τυλιγμένος εις ένα φόρεμα τρεις φορές μακρύτερον και όπροσδιοριστως πλατύτερον από τον άθλιον σκελετόν του. Τα άνασχηκόμενα καλαμόδρακά του είχαν δέκα βόλτες γυρίσει και το κολλάρον του υπερέβαινε το κεφάλι του. Εις την κοιλίαν του έφερε ένα ζωνάρι το όποιον έφθανε μέχρι του στήθους του και μέσα εις αυτό είχε χωσμένα κάτι χονδροειδή πιστόλια. Ο λαϊμοδέτης του του έγχορραλινε την μήτη' τόσο ήτο ύψηλός. Και υπεράνω όλων αυτών ύψουτο ένα κπέλλο τρίκωχον μεγαλύτερον από το άνάστημά του, με θύσανον από πτερά στρουθοκαμήλου κυανά, λευκά και έρυθρά, χονδρά δέ σαν το χέρι μου! Εις τούς πόδας έφερε μπότες ύψηλές σαν σουγάρα και ένα σπαθί εις την μέση, το όποιον, Θεέ μου! με κόπον πολλόν θα είμπορούσα να το σηκώσω.

— Πολίτα, ταξιδιωτά! μου λέγει ο διοικητής κυρώνων τας χείρας επί του στήθους, έρχεσθε εδώ, εγώ και οι ήρωϊκοί αυτοί υπερασπιστάι της Πατρίδος, τούς όποιους βλέπετε...

Και σαν να ήθελε να μου έμπνεύση φόβον, έκαμε και αυτές μίαν κίνησιν ήρωϊκήν, αλλά τά ποδάρια του περιεπλάκησαν εις το σπαθί του και εξαπλώθη κάτω φαρδύς πλατύς επάνω εις ένα παλαμάρι (*). Έσηκώθη όλος συγκεχυμένος και άφού έξεσκόνησε με το χέρι τά όπισθία του και έβαλε εις το κεφάλι το καπέλλο του με τά πτερά, επανέλαβε:

— Πολίτα ταξιδιωτά!...

Άλλά του έλοψά άμέσως τον βήχα διά των έξής:

— Αγαπητέ μου φίλε, δεν μου λέγετε σας πορακαλώ, μήπως νομίζετε, ότι έχετε γουρουνία ένωπιόν σας και όμιλείτε με το σύ; από ποτε έπιτρέπετε εις τον έαυτόν σας να όμιλή με το σύ προς ένα κυβερνήτην πλοίου, έντός αύτου του πλοίου του; Δεν έπατήσατε λοιπόν το πόδι ποτέ έντός πλοίου, σεις, ο όποιος δεν γνωρίζετε, ότι, μετά τον Θεόν, ο καπετάνιος είναι ο κύριος έντός του πλοίου του; και, ότι ούδεις έχει το δικαίωμα να του όμιλή με το σύ; Έπειτα είναι και ένα άλλο. Διατί με άποκαλείτε πολίτην; Εγώ όνομάζομαι Μάριος Κουγκουρτάν, και εάν δεν γνωρίζετε το όνομά μου, έπρεπε πρώτα να έρωτήσετε να το μάθετε! Τι διάβολο μου όμιλείτε περι ήρωϊκών υπερασπιστών της Πατρίδος; Άνάθεμά με, αν καταλαμβάνω τίποτε.

Αμα ήκουσε την δημηγορίαν μου ταύτην το τέρας έκείνο άρχισε να τρέμη από λύσαν όστε ένόμιζε κανείς, ότι θα ήθελε να με καταπή έμέ και όλον μου το πλοϊόν.

(* Παλαμάρι = χονδρό σχοινί με το όποιον δένουν τά πλοία εις την ξηράν.

(Έπεται συνέχεια).

Πολλά παράδοξα και γελοία είχα ίδει, αλλά ένα τόσο γελοϊόν άνθρωπον δεν είχα άπαντήσει.

Ο ΒΑΛΚΑΝΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

Ο Τάκης πηγαίνει στην έκτην τάξιν του Δημοτικού Σχολείου. Μή του πη δμως κανείς ότι πηγαίνει στο Δημοτικόν! Δεν το παραδέχεται.

Εγώ θα είμαι ή Τουρκία, συ ή Βουλγαρία, το ναυτάκι ή Ελλάδα, ή Φιφή ή Σερβία, και ή μικροπέκα μας το Μαυροβούνι...

Που πηγαίνεις Τάκη; του λέγω.

Που πηγαίνω; Εγώ πηγαίνω στην δευτέρα Έλληνικου!

Ο Τάκης έξέρει άκόμη ότι σήμερα κáνονμεν πόλεμον με την Τουρκίαν. Ακούει ότι και άλλα βασίλεια είναι μαζί και σύντροφοι, αλλά δεν είξεύρει καλά τά πράγματα διότι γεωγραφία δεν έπιτρέπεται από τον νόμον να διαβάση! Ούτε έφημερίδα, ούτε περιοδικόν ούτε τίποτε που να έχη τυπωμένα γραμματα επάνω δεν έπιτρέπει ο νόμος' έτσι του είπα ο διδάσκαλος. Άρκεϊ το Άναγνωσματάριον του Κράτους. Γιαυτό βλέπετε ναϊ ο μπαμπάς του το επλήρωσε και δρ. 3,20! Μόνον τον Παιδικόν Άστέρα πέρνει ο Τάκης, αλλά κρυφά από τον δάσκαλον του.

Μου ήλθε μία ιδέα, λέγει ο Τάκης εις τά μικρότερα αδέρφια του σήμεραν.

Τί Τάκη; του λέγουν όλα μ' ένα στόμα. Νά! να παίζωμεν ένα νέον παιγνίδι. Έρ'ας μ'ας είπε σήμεραν ο δάσκαλος μας ότι τέσσαρα μικρά βασίλεια πολεμούν με ένα μεγάλο! Μ'ας είπε και πώς πολεμούν! Πώς, πώς πολεμούν Τάκη; Αϊ, μ' αυτό θα το μάθετε στο παιγνίδι! Σύμφωνοι; Σύμφωνοι!

Βάλλουν κατά του έχθρου με το βαρδ ποροβολικόν.

Εγώ θα είμαι το μεγάλο βασίλειο, δηλ. ή Τουρκία! Εσύ Πέπη θα είσαι ή Βουλγαρία, εσύ Νόντα θα είσαι ή Ελλάδα, εσύ Φιφή θα είσαι ή Σερβία και ή μικροπέκα μας θα είναι το Μαυροβούνιον.

Και τά τέσσαρα σεις μαζί θα αρχίσετε να με φοβερίζετε' εγώ θα σας φοβερίζω επίσης, θα όπλισθούμε με ό,τι βρούμε και θα πολεμήσωμεν.

Α, α α. Όχι στ' αληθινά, φωνάζουν τά μικρότερα.

Όχι στα αληθινά! Γιατί δεν μ'ας άφινουν και οι Μεγάλοι Δυνάμεις. Έτσι για να παίζωμε.

Και ο Τάκης έκαμε όλίγα συμπληρωματικά μαθήματα τί θα πη; Δυνάμεις.

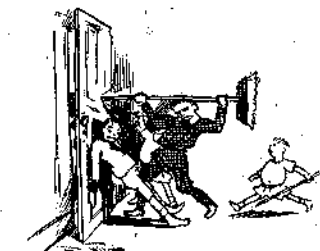
Η Βουλγαρία λοιπόν πέρνει μία μαγκούρα, ή Ελλάδα μία σκούπα, ή Σερβία ένα μπαστούνι του μπαμπά και το Μαυροβούνι την όμβρέλλα της μαμμ'ας.

Οι πρώτες στα... άστειρα ξυλιές! έπεσαν τόσον γερά στο κεφάλι της Τουρκίας

(Τάκη) που το κόβει λάσπη. Τρέχει να βρη κανένα μεγαλύτερο ξύλο ή μπαστούνι και με τον πόνον που έχει από τις ραβδιές που έφαγε, αλλοίμονο στα μικρά.

Πιάστε τον τον Τούρκο! πιάστε τον! φωνάζουν όλα και τον κυνηγούν από δωμάτιον σε δωμάτιον και μπαμπ' του δίνει μία κατά κέραλα όποιος τον προφθάσει.

Φθάνουν στη κρεββατοκάμαρα. Τους πετά μία μαξιλάρα ή Τουρκία, αλλά άμέσως όλα τά μαξιλάρια σαν μπόμπες της έρχονται στο κεφάλι!

Έβγα ντε, αν μ'πορής Τούρκαρε!

Στη σάλα που έχει εύρυχωρίαν διεξάγεται ή μεγάλη μάχη! Καρέκλες, τραπέζια, άθθαδογεία έγναν όλα μαλλιά κευδάρια. Οι ξυλιές είναι άγριες και ο πόλεμος από παιγνίδι μεταβλήθη εις πραγματικόν.

Μία σιδερένια σταυτοθήκη του μπαμπά που ήτο επάνω στο τραπέζι της μέσης πετιέται από την Βουλγαρία, της οποίας είχε ξεφύγει ή μαγκούρα από τά χέρια προς στιγμήν, και κτυπά τον καθρέπτη μπρίν! κάμνει μία και πέστον τά γυαλιά του κάτω!

Το σπίτι όλο έχει γίνει θάλασσα! Όλα τά πράγματα σπασμένα και ριμμένα κάτω.

Τί τρέχει; τί κρότσι είναι αυτοί λέγει ο μπαμπάς ο κ. Καλοφρεμμένος ο όποιος έκείνην την στιγμήν είναι εις το γραφτόν του. Έμπρός. Έλένη, λέγει στη γυναίκα του, τά παιδιά θα κάμνουν ζημιές!

Άνοιξέτε μου την πόρτα, αν σας βαστά έλεγε ο Τάκης με μία καρέκλα στα χέρια, κατακόκκινος από θυμόν.

Έβγα ντε, αν μ'πορής Τούρκαρε! Του έλεγε ή Ελλάδα με στυλωμένες τις πλάτες στην πόρτα, ενώ οι σύντροφοι είχαν έτοιμάσει τις σκούπες και τις μαγκούρες!

Άλλά την στιγμήν έκείνην άκριβώς γίνεται ή έπέμβασις των... Μεγάλων Δυνάμεων, του μπαμπά και της μαμμ'ας και ο... πόλεμος πέρνει τέλος!

Η επέμβασις των Μεγάλων Δυνάμεων.

Άφες τά παιδιά, άντρα μου, λέγει ή Έλένη κατηγής. Τώρα έμεϊς την επάθαμε! Ας έπρονοούσαμε.

ΜΕΣΣΗ-ΚΑΝΣ

ΑΛΛΟΘΑΣΤΟΣ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ

— Βικτωρία, είπεν ή κυρία προς την υπηρέτριαν της, πόσον καιρόν έβρασαν τα αυγά μου;

— Έννεά λεπτά, κυρία.

— Έννεά λεπτά! Α, τώρα κατάλαβα. Δι' αυτό λοιπόν είναι σκληρά σαν την πέτρα. Και όμως σου είπα να μη τ' άσισης στη φωτιά περισσότερο από 3 λεπτά.

— Μάλιστα, κυρία, μου είπατε' αλλά ήσαν τρία αυγά και τρεις φορές τρία μ'ας κάμνουν έννεά!

Το κεδίον του πολέμου μετά την μάχην! Μπουφέδες, καθρέπται, άνοδογογεία, τραπέζια, καρέκλα όλα σαλάτα.

2) Γρίφος. φ φ φ είναι το $\tau\omicron$
 ξ φ φ $\tau\omicron$ $\tau\omicron$
 φ φ φ $\tau\omicron$ $\tau\omicron$

Ευάγγελος 'Ιωάννου.

3) 'Απροσδόκητον. Ποία 'Ελληνική Νῆσος ανοιγοκλείει;
 'Ανδρέας 'Αντύπας

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

'Ακριβά μου ἀνήνιμα,

Αὐτὸς ὁ μικρούλης μας φίλος πὸν βλέπεις ἔλαβε τὴν πρωτοχρονία μεταξύ ἄλλων δώρων καὶ τὸ παιχνίδι πὸν βλέπεις

εἰς τὴν εἰκόνα μας δηλ. 7 κορίνες ξύλινες καὶ μίαν σφαῖρα.

Τὸ περιεργον ὅμως εἶναι ὅτι τὸ παιχνίδι αὐτὸ ἔχει κρυμμένο τὸ ὄνομα τοῦ ὁποῖον καὶ θέλω νὰ μὴ εὑρετε.

Καθὼς βλέπετε

κάθε κορίνα φέρει καὶ ἀπὸ ἓνα ἀριθμὸν. Αὐτὸς ὁ ἀριθμὸς ἀντιπροσωπεύει τὸ ἀντίστοιχόν του γράμμα τοῦ ἀλφαβῆτου δηλ. 1=α, 2=β, 3=γ, 4=δ, 5=ε, 6=ζ, κτλ. ἕως τὰ 24.

Εὐχόλα θὰ εὑρετε τὸ ὄνομα, ἂν κυλίσετε τὴν σφαῖρα εἰς τρόπον ὥστε νὰ ρίψῃ κατὰ τρεῖς κορίνες. Οἱ τέσσαρες κορίνες πὸν θὰ μείνουν ὀρθαὶ καὶ ἡ σφαῖρα ἀποτελοῦν τὰ γράμματα τοῦ ὀνόματος τοῦ μικροῦ μας.

'Αναμένω τὰς λύσεις σας μέχρι τῆς 25 Φεβρουαρίου. Δῶρα θὰ δώσω εἰς τοὺς λύτας τὰ δῶρα τοῦ προηγουμένου φύλλου.

ΛΥΣΙΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΩΝΟΣ 31^{ου} ΦΥΛΛΟΥ

- A I
- P XVII
- T XIX
- O XV
- Σ XVIII

ΟΡΘΗ ΛΥΣΙΣ ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΟΙ: 'Αθηνῶν: Φιλόπατρις 'Ελληνοπούλα, Ρήγας Φεραῖος, Θ. Βιτσιουνάκης, Ρίνα 'Αλκαιοῦ, 'Ασπρος 'Αραπέκος, Φ. Παναγιωτάκος, Α. Δροσόπουλος, Γ. καὶ 'Αγγελος Φατούρος, Κ. Κωνσταντόπουλος, Ι. Κοκκάδης, Παῦλος Μελάς, Κ. Θεάκης, Ι. Γαϊτάνος, Αἱματομένο Ξίφος, Χρ. Κοταρόπουλος, Κωνσταντῖνος Παλαιολόγος, Ευάγγελος Βιδάλης, Γ. Καρανίκας, Ν. Κουτσιβέλης, Ν. Πάϊκος, 'Αεροναυτοπούλα, Τελευταία Σπαρτιάτις, Τκυγέτη, Λεοντόκαρδος Μανιάτης, Θ. Μπεκῦρος, Δ. Παπᾶς, Π. Κουρμπέλλης, 'Ηρ. Κότσιας Φρ. Πάϊκος, Β. Λῶλος Σρ. Γρηγορόπουλος, 'Αριστ. Πουλαντζᾶς, Κ. Ι. Πούλιος, Δοξασμένη 'Ελλάς, Ι. Πανᾶς, Σ. Παπαδημάκης, Χρ. Σαραντόπουλος, Θ. Μπεκῦρος, Δ. Γκούμας, Χαρ. 'Εμμανουήλ. Πειραιῶς: 'Αθάνατο Εὐζωνάκι, Βασ. Φιντικᾶκης. Πατρῶν: 'Ανδ. 'Αντύπας. Λαμίας: Σπινθῆρ. Κερκύρας: Λεοντόκαρδος, 'Αντ. Ψαθάς. Κ. Σολδάτος. Γυθείου: Πρόεδρος 'Αρχιζικανίων, 'Ιωάννα Δ' 'Αρχ. Κορίνθου: Μ. Τρίκας. Λαρίσης: Κ. 'Αγοραστής, Ι. 'Αγοραστής. Τριπόλεως: Θᾶνος Θανοῦκος, Π. Βενετσανάκος. Σοφικοῦ: 'Ηὼς. 'Ανώνυμοι καὶ χωρὶς διεσθυσιν δύο.

'Εκτότων ἐκέδισαν διὰ κλήρον οἱ: Κ. Πούλιος (ἓνα ὄρολόγιον τσέπης). 'Αριστ. Πουλαντζᾶς ('Ανέκδοτα Παράλογου τόμ. 2). Β. Λῶλος (Εἰς χειμῶν εἰς τοὺς πάγους Βέην δεδεμένον). Μ. Τρίκας (Παιδικὰ 'Αναγνώσματα Σχορδέλλη). Θεῶνος Θανοῦκος (ἓνα τεῦχος τοῦ «Καλλιτέχνου»).

ΛΥΣΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ 31^{ου} ΦΥΛΛΟΥ

- 1) 'Η σκιά.
- 2) 'Ακοή, Κῶς, Ος, Η
- 3) Τὰ 'Αγγραφα.

ΚΑΙ ΤΑΣ 3 ΛΥΣΕΙΣ ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΟΡΘΑΣ ΟΙ: 'Αθηνῶν: Φρ. καὶ Νικ. Πάϊκος, Φιλόπατρις 'Ελληνοπούλα, Ρήγας Φεραῖος, Θ. Βιτσιουνάκης, Ρίνα 'Αλκαιοῦ, 'Ηλ. καὶ Ι. Μούντριγας, 'Ασπρος 'Αραπέκος, 'Ιωάν. Κοκκάδης. Ν. Κουτσιβέλης, Γ. Φατούρος, Α. Δροσόπουλος, Φ. Παναγιωτάκος, Παῦλος Μελάς, Κ. Θεάκης, Ι. Γαϊτάνος, Αἱματομένο Ξίφος, Κ. Παλαιολόγος, Β. Λῶλος, Ευάγ. Βιδάλης, Γ. Π. Καρανίκας, 'Αναστ. Τσόχαλης, 'Αεροναυτοπούλα, Τελευταία Σπαρτιάτις, Τκυγέτη, Λεοντόκαρδος Μανιάτης, Θ. Μπεκῦρος, Δ. Παπᾶς, Χρ. Γρηγορόπουλος, Π. Κουρμπέλλης, 'Ηρακλῆς Κότσιας, Χρ. Σαραντόπουλος, Β. Γεωργῆς, Γ. Ραυτόπουλος, Δ. Μπεκῦρος, Χαρ. 'Εμμανουήλ, Δοξασμένη 'Ελλάς, Ι. Πανᾶς. 'Εμ. Μανσόλας. Πειραιῶς: 'Αθάνατο Εὐζωνάκι, Ρίνα Γιαννούση, Γ. 'Ιωακείμ, 'Εμ. Καρατζᾶς. Τριπόλεως: Π. Βενετσανάκος, Περ. Πετούνης, Θᾶνος Θανοῦκος. Μούρτες (Βόλου): Μιλτ. Πέππας. Πατρῶν: 'Ανδρέας Εὐζωνος. Λευκωσίας: Πολιτικὸς 'Αστῆρ. Κερκύρας: Ι. Μούρτος, Λεοντόκαρδος, Κ. Σολδάτος. Λαρίσης: Κ. 'Αγοραστής, Ι. 'Αγοραστής. Γυθείου: Δ. Νικολόπουλος, 'Ιωάννα Δ' 'Αρχ. Πρόεδρος 'Αρχιζικανίων, Στυλ. Βασιλάκης, Γ. Γκίτσος. Πύργου: Αὐγερινὸς Πολυζωγόπουλος. Κορίνθου: Π. Ι. Δημητρακόπουλος, Μ. Τρίκας. Λαμίας: Σπινθῆρ. Λαυρείου: Ευγενία Νυζᾶ, Α. Λουμπόπουλος, 'Αντ. Παπούτσος. Σοφικοῦ: 'Ηὼς, Μαριγοῦλα Μπάκουλη, Γ. Μπάκουλης. Σάμης: Μαρία Παγιατάκη. Καλαμών: Πολίτσα 'Ηλιοπούλου.

'Εκ τούτων ἐκέδισαν οἱ: Β. Γεωργῆς (ἓνα ὄρολόγιον τῆς τσέπης). Ι. Μούρτος (''Αμμουμι δελταίων').

ΤΑΣ ΔΥΟ ΛΥΣΕΙΣ ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΟΡΘΑΣ ΟΙ: 'Αθηνῶν: Χρ. Κοταρόπουλος, Ν. Κουτσιβέλης, Ρήγας Φεραῖος, Σ. Παπαδημάκης. Πειραιῶς: Β. Μαρουνᾶς. Πύργου: Κ. Κωνσταντόπουλος. Λαρίσης: 'Ελένη Πάσχου, Μιχ. Πάσχος. Λαυρείου: 'Ανδ. Τσελώνης, 'Ιάσων Καραμήτσας, Λέλα Κασμάτη, 'Αννα καὶ Μαργαρώ Χαγιάλη, Νικολέτα Βλάχου, Κ. Παπαναστασίου, Ν. Παν. Ζερβάκος, 'Αντ. Περγαντζῆς. Π. Αἰδερβάχ, Δ. 'Αντωνᾶλο, Μ. Βενιός. Χανίων: Ματίνα καὶ Νίκος Στρατήγης

'Εκ τούτων ἐκέδισαν διὰ κλήρον οἱ: Β. Μαρουνᾶς (Εἰς χειμῶν εἰς τοὺς πάγους Βέην δεδεμένον) 'Ελένη Πάσχου (Παιδικὰ 'Αναγνώσματα Σχορδέλλη χρυσόδετα).

ΤΗΝ ΜΙΑΝ ΜΟΝΟΝ ΛΥΣΙΝ ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΟΡΘΗΝ ΟΙ: Πειραιῶς: Βασ. Φιντικᾶκης, Β. Μούντριγας. Λαυρείου: Νικητ. Δρούγκας, 'Αγγελικὴ Καραγιώργου.

'Εκ τούτων ἐκέδισαν διὰ κλήρον ἡ: Βασ. Φιντικᾶκης ἐν τεύχος τοῦ «Καλλιτέχνου»).

ΔΗΛΩΣΙΣ

1) Φυλλάδια τοῦ Παιδ. 'Αστέρος ἔχομεν ἀπὸ τοῦ 1ου μέχρι τοῦ σημερινοῦ. 'Εκαστὸν φύλλον πωλεῖται λεπτὰ 10.

'Οσοι συνδρομηταὶ ἢ ἀγορασταὶ θέλουν νὰ συμπληρώσουν τὸν πρώτον τόμον ἤμποροῦν νὰ στείλλουν πρὸς τὸ Βιβλιοπωλεῖον Δ. Δημητρακοῦ ὁδὸς Σταδίου 56 εἰς 'Αθήνας τὸ ἀντίτιμον εἰς χοῖματα ἢ γραμματόσημα καὶ νὰ ζητοῦν ὅσα φύλλα θέλουν, χωρὶς νὰ ἀπευθύνονται ἰδιαίτερος πρὸς τὴν Θεῖαν Καλὴν.

2) Κατεσκευάσαμεν χρυσόδετα καλύμματα (χρυσόδετα πινάκια) διὰ τὸν 1ον τόμον τοῦ Παιδ. 'Αστέρος. Τὰ καλύμματα αὐτὰ πωλοῦνται δρ. 1. Εἰς τὰς ἐπαρχίας καὶ τὸ ἐξωτερικὸν στέλλονται ἐπὶ συστάσει πρὸς δρ. 135.